

• Alumnes

Actualment tots els centres es regeixen més o menys per un mateix patró. Com a alumnes ens agradaria que a cada un dels nostres centres s'escoltés la nostra veu. Que la nostra opinió no fos escoltada només com un acte simbòlic, i així poder participar en la presa de les decisions que ens afecten, ja que la nostra opinió hauria de ser de les més importants en un centre educatiu ja que, en definitiva, està fet per a nosaltres, els alumnes.

Per fer els centres al gust de tothom és molt important que tots, no tan sols nosaltres, els alumnes, sinó també els pares, professors i personal no docent, participem en la construcció d'una escola cada dia millor.

ELOI CLAPÉS
Alumne La Salle Girona

• Pares i mares d'alumnes

Em vull fer ressò de la necessitat, cada cop més evident, d'autonomia dels instituts envers l'administració educativa.

No es pot crear un sol model d'institut, de centre escolar (fet a imatge principalment dels de Barcelona), al qual s'adaptin totalment els nostres centres de Girona.

No som millors ni pitjors, som diferents.

Hem d'entendre que si ja dins de Girona cada barri té una realitat diferent dels altres, ho és encara més comparant-la amb Barcelona o altres indrets.

Un institut hauria de tenir més poder de decisió, poder-se acostar al seu entorn, a les seves problemàtiques i a les seves necessitats. Si així fos, segur que els pares hi participarien molt més, ens sentiríem més escoltats i recolzats i a la fi els nostres fills hi sortirien guanyant.

NÚRIA MARCA I TORRENTS
APA IES Santa Eugènia

• Professorat

Sempre he pensat que les estructures, els marcs i els continguts on es desenvolupa l'ensenyament pateixen de certes rigideses. Enllà dels rigors que ha comportat l'allargament de l'educació secundària fins als setze anys, crec que aquest ha estat -entre d'altres- un element de progrés indiscutible per a les persones i per al país. Tothom té ara garantit el dret a l'educació com a mínim fins a aquesta edat. Això avui s'assoleix dintre d'uns paràmetres de qualitat importants. Malgrat aquests avenços aconseguits, en matèria educativa, em segueix preocupant la necessària capacitat d'innovació que caldria als centres docents, el grau d'autonomia que aquests haurien de tenir per seguir millorant encara més.

J.B.
Professor d'IES

CEM

Dipòsit legal: GI-371-2002 • Impressió: Mariposa Telex Gràfics • Disseny: Joan Casanovas • Realització: Colbat CO

SUGGERIMENTS

FÒRUM

El Consell Escolar Municipal - Consell Municipal d'Educació posa a disposició dels pares i mares d'alumnes, alumnes i professionals de l'educació un fòrum de debat.

El tema que actualment s'està debatent és el del **calendari i horari escolar**.

Cal una nova distribució del temps escolar? Tots els centres han de fer el mateix horari? Qui ho ha de decidir? Quines directrius ha de donar l'Administració? Quins interessos s'han de prioritzar?...

Entreu-hi.

www.ajuntament.gi/cem

(Un cop dins només cal que cliqueu sobre la paraula fòrums de la franja superior de color groc.)

Ajuntament de Girona

INFORMACIÓ

L'AUTONOMIA, ELEMENT CLAU EN ELS CANVIS DELS SISTEMES EDUCATIUS A EUROPA

L'Informe Delors ens diu que cal plantejar-se una àmplia descentralització dels sistemes educatius. La societat del coneixement ens demana una capacitat d'innovació constant que no es pot portar a terme des de les grans organitzacions. Cal agilitat i capacitat d'adaptació constant ("no estem en una època de canvis sinó davant d'un canvi d'època").

Partint del gran principi que els centres educatius han d'estar al servei dels ciutadans, del seu progrés personal i de la cohesió social, en molts països s'avança en el camí de l'autonomia permetent que els centres puguin establir criteris de funcionament propis i traspasant competències al poder local com a referent de la "cosa pública".

Diversos països apliquen diferents fórmules, totes encaminades a reforçar la presència de l'Administració local en la gestió del sistema educatiu i de les comunitats educatives dels centres (alumnes -segons edat-, pares i professionals) en la seva organització.

Segons aquests models, autonomia no vol dir desregulació ni tampoc deixar que el mercat determini el sistema educatiu, sinó un major control de l'entorn social sobre els centres, més participació de tota la comunitat educativa en la presa de decisions i processos d'avaluació de les organitzacions educatives.

Es propugna que cada conjunt territorial (barri, municipi, comarca) amb problemàtiques concretes pugui donar respostes organitzatives ajustades i sotmetre els processos a l'avaluació corresponent.

Es busca major coordinació entre els agents socials (en el seu sentit més ampli) del conjunt territorial corresponent.

En definitiva, que els nens i nenes i els nois i noies trobin en l'organització dels recursos de centre i de l'entorn des de la proximitat els estímuls i ajuts que el seu procés educatiu reclama.

COMISSIÓ DE COMUNICACIÓ

bústia: cem@ajgirona.org

LA DESCENTRALITZACIÓ DE COMPETÈNCIES EN MATÈRIA D'EDUCACIÓ ALS AJUNTAMENTS

Quan ens plantegem parlar d'educació i de la seva relació amb els ajuntaments des del punt de vista competencial cal que ens posem d'acord en una visió oberta del fet educatiu.

Els principis que inspiren la Carta de Ciutats Educadores ens mostren una concepció integral de com la ciutat pot participar, i de fet així ho fa tenint-ne o no consciència, en els processos educatius dels seus ciutadans. Són principis ambiciosos que ens marquen un horitzó cap al qual ens podem adreçar.

A partir de la garantia del dret constitucional a l'educació, el govern de l'Estat desplega una normativa bàsica per fer-lo efectiu. Tant la LODE com la LOGSE constitueixen les bases de l'educació a Espanya i representen els principis d'obligat compliment per al seu conjunt.

Es pren l'opció de no considerar els ajuntaments com a administració educativa. Dels diferents models possibles presents a Europa o a altres països occidentals, s'opta pel model no municipalista, fruit, probablement, d'una tradició consolidada a Espanya i d'una preocupació política en aquell moment de construir l'Estat de les autonomies com a prioritat més important.

La presència municipal es comença a fer sentir sobretot a partir de les primeres experiències dels ajuntaments democràtics i provinents essencialment de Catalunya. Aquesta sensibilitat no troba, però, resposta prou adequada i en la redacció de la LOGSE (aprovada l'any 1990) es fa una lleugera referència en el preàmbul de la Llei quan es diu: "...En ese mismo horizonte y atendiendo a una concepción educativa más descentralizada y más estrechamente relacionada con su entorno más

próximo, las Administraciones locales cobrarán mayor relevancia."

Aquesta rellevància no té una traducció clara en l'articulat de la Llei, més enllà de declaracions de voluntat genèriques del tipus "se tendrá en cuenta el entorno" o "las Administraciones educativas colaborarán con otras Administraciones públicas...". Les referències

més clares fan esment de l'educació infantil i els ensenyaments artístics i musicals i obren la possibilitat d'establir convenis amb les corporacions locals per a aquest nivell.

En definitiva, el marc legislatiu sectorial deixa els ajuntaments amb unes competències en educació centrades en la creació, la construcció i el manteniment dels centres i en la vigilància de l'escolaritat obligatòria i, si fem cas de la LOGSE, amb la possibilitat de ser tinguts en compte en alguns aspectes quan l'administració educativa competent ho consideri oportú.

Cal fer aquí l'excepció dels ajuntaments que, per alguna raó, comptaven amb centres d'ensenyament propis i que en el procés de desplegament de la LODE varen ser concertats (conveniats per ser estrictes) de la mateixa manera que un centre de titularitat privada i que es constitueixen en titulars de centre educatiu i donen un servei directe al ciutadà.

No cal dir que en el desplegament que ha fet el Govern de la Generalitat de les lleis bàsiques en atribució de les seves competències tampoc no ha contemplat la possible cooperació dels ajuntaments.

No vol dir això que els ajuntaments no hagin tingut fins ara una presència significativa en el camp de l'educació, però amb un problema fonamental: tota iniciativa presa des dels ajuntaments no ha comptat mai amb la dotació pressupostària necessària per ser desenvolupada, cosa que ha implicat una càrrega addicional a les migrades finances municipals i, per tant, una dificultat intrínseca de ser assumida pel conjunt de la corporació. De la matei-

xa manera que tampoc ha comptat amb el reconeixement institucional per part de la Generalitat i per això el que s'ha fet han constituït accions aïllades sense referent general.

No és cap casualitat que sigui ara quan el pensament que reclama una major presència dels ajuntaments en l'educació es presenti amb més força.

Els canvis que s'han produït en la societat han afectat les formes de vida i de treball de manera molt important. La societat del coneixement, que es presentava com una possibilitat futura fa uns pocs anys, s'ha convertit ara en una realitat present en tots els àmbits de les relacions socials i el coneixement ha esdevingut una condició indispensable per poder integrar-se en la dinàmica social, ja sigui en el treball, en el lleure o en les activitats quotidianes.

Les eines que ha posat al nostre abast la revolució tecnològica no semblen tenir fi i la seva irrupció ha estat general i ha afectat a tots els àmbits amb conseqüències imprevisibles.

Per això apareix l'educació com a gran recurs en el qual confiar en una situació en què el canvi continuat provoca una sensació d'inseguretat derivada de la incapacitat de poder abastar les conseqüències d'aquest canvi.

Naturalment, el mateix canvi afecta internament el sistema educatiu, la diversitat de situacions i de realitats socials de les persones i la voluntat de garantir, des d'una perspectiva progressista, que totes i cada una d'elles assolixi les competències necessàries per viure en societat, en aquesta societat canviant, fa que la tasca educativa adquireixi una complexitat més gran en ella mateixa.

Al costat dels vells problemes que arrossega el sistema educatiu que responen al paradigma de la societat de mitjans del segle

XX, centrats bàsicament en com fer efectiu el dret a l'educació per a tothom, n'apareixen de nous que posen l'accent cada vegada més en la qualitat del servei educatiu que s'ofereix. La qualitat, com a nou paradigma de les societats modernes, s'estén al camp dels serveis públics i de manera especial al món de l'educació.

En què consisteix aquesta demanda de qualitat? Bàsicament a donar solucions adaptades a les diferents problemàtiques de cada una de les persones, ja sigui derivades de les seves capacitats o expectatives personals, de les realitats de l'entorn en què es troben o de les necessitats socials generals acordades entre tots.

En definitiva, persones diferents amb realitats diferents i en entorns diferents necessiten solucions diverses.

De fet, no parlem d'altra cosa que d'allò que podríem definir, en qualsevol dinàmica empresarial o en la prestació de qualsevol servei, com a flexibilitat i capacitat d'adaptació a diferents necessitats i a diferents situacions.

Flexibilitat i capacitat d'adaptació reclamen bàsicament dos principis, la proximitat a l'hora d'analitzar les necessitats del servei a prestar i una capacitat d'incorporar respostes integrals a les demandes presentades. Les necessitats de les persones vindran derivades de les seves situacions diverses que es veuran afectades per les diferents condicions del seu entorn, i si no som capaços de contemplar l'origen dels condicionants que els afecten difícilment podrem donar una bona resposta a les necessitats que ens plantegen.

Des del punt de vista d'aquesta anàlisi sembla clar que es miri els ajuntaments, com a administracions més properes, a l'hora de buscar solucions als problemes que planteja l'educació, és a dir, a l'hora de plantejar-nos que la solució a la demanda de qualitat té la resposta en l'increment de la proximitat en la prestació del servei. L'equació qualitat-proximitat dona origen al discurs municipalista emergent.

FRANCESC COLOMÉ
Diputació de Barcelona

Participació dels pares

Els pares, com a veritables responsables dels seus fills, cedeixen a l'escola la responsabilitat de la major part de la seva instrucció i una petita part de la seva educació. No pot ésser de cap altra manera. Encara a alguns pares els és més fàcil cedir tota la seva responsabilitat a l'escola.

Però això no canvia les coses. L'escola no pot assumir mai la substitució dels pares. L'aprenentatge que reben els nostres fills ha d'estar supervisat per nosaltres i quant a l'educació, s'ha de complementar i de cap manera substituir.

Qualsevol pare o mare desitja i vol el millor per als seus fills. L'escola s'esforça a implementar-los uns coneixements que li vénen designats per les autoritats del moment. El primordial és que els nens mantinguin i millorin els principis i valors dels pares, que estan rebent des del moment de néixer, i cal el màxim respecte per mantenir-los. Per tant, hi ha d'haver un acord entre les dues parts que garanteixi l'equilibri i harmonia necessaris.

El millor seria crear un entorn adequat on els alumnes i professors poguessin treballar, els uns ensenyant i educant i els altres aprenent, ajudats per la participació activa dels pares.

JOAN MOLINS
FaPaC Girona